

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ći khmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poća,
Wokřew će!

F.

↳ Sserbske njedźelske łopjeno. ↳

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž

20. njedźela po šwjatej Trojizy.

Łuf. 13, 6—9.

Wot džěcžatstwa šem je tebi tuto Šnješowe pschirunanje wo njeplódnym figowzu snate, ale šy šebi tež hižom pomyšlił, kał hušto šy tajkemu njedžakownemu šchtomej podobny? Šbóžni šu ćzi, kiž Bože šłowo šłyscha a tošamo wobarnuja a pschinješu plody w šczerpliwosćzi.

1. Pruhuj, kał wjele šy štomdžil!

„Šedyn ćłowjeł mješesche figowy šchtom, kiž bješche w jeho winizy šczerpjeny.“ Do winizy wschał woprawdže figowz nješłuscha; ale runje w tym wopořasa šo tola wulka lubošć tamneho knješa ć temu figowzej, šo bě jemu tamle mješacžto pschipořasał, hdžež bješche najplódnischa rola, hdžež winizarjo šo na najšwěrnischo wo njón starachu, hdžež jón wyšoke murje na najlěpje psched hrošnymi wěšćkami a paduchami šakitowachu. Móžemy šo džiwacž, šo knješ bohate plody wot tuteho šchtoma docžakowasche, šo nadžijow-połny pschindže, je šwójimi korbami plody domšhowacž? Ale wón plody pytasche a niczo njenamała. Haj, my rošymimy jeho šćóržbu: „ja šym tšić lěta pschikhadžal a na tym figowzu plody pytał a nješšym niczo namalał.“

A nětko hlaj: Bóh luby Šnješ je tebe štworił, šo by figowz byl, šchtom, kiž ma žiwe mozy w šebi a plody pschinješy. Šajku lubošć je tež tebi w žyłym twójim žiwjenju wopořasał! Je tebe do šwojeje winizy postajil: w šcšesćizjanskim domje je tebi pola pobožneju šarsšejuju

narosćž dał, je tebi mješacžto we šwojeje žyćwi pschipořasał, hdžež móžesch jeho šłowo šłyschecž a jeho šakramentaj wužiwacž, — a šchtó mohł wurjež, kał wjele šu jeho winizarjo, nan a macž, wučerjo, dušchowpastyrjo a pschecželjo w jeho šlužbje ša tvojju dušchu džěłali? Škał mohła šo Šnješowa lubošć hišcže bóle ša tebe štaracž?

Tež ć tebi wón pschistupi a plody pyta. Šižom ć pacžerštemu džěšću wón pschindže a šo prascha: „hdže šu plody twojeho džěcžatstwa?“ Škóždy wječor, kóždy narodny džěń, kóžde nowe lěto, kóždy ras, hdžž ć Božemu blidu šćupisch, je tał-rjež žnjowy ćžaš pola tebe, hdžež chže Bóh plody pola tebe namacaž. Ale njewidži wón tež potom hušto jeno prošdne hałošy, bješcžate šcšćenje? Škelo dnjow a hodžinow šwojeho žiwjenja nješšy tola prawje a šwěrnje wužiwał, šy lěni a njedžakowny, nješpokojny a njewěrnj, njeledžblivy a njepošłuschny byl! Š pruhuj šo, kał wjele šy štomdžil! A

2. Šóšnaj, šchtó šy ša šlužil!

Ššić lěta dołho bješche figowz takle wubjernu rolu a wschitke wužitki winizy a šwěrnju lubošć winizarjow wužiwał ani žanjch plodow nješpschinješł; šchtó by ty š nim ćžinił? Dyrbješche wón hišcže dale winowym pjeńkam šłónzo a rum rubicž? Ščě, žyle prawje šudži knješ: „po-rubaj jón, šchtó wón šemju šadžěwa?“

Mój ćžitarjo, njeje tež tebi, jako by Bóh tón Šnješ šrudny psched tobu šćal: „lěta dołho hižom na plody pola tebe ćžakam a njemóžu žanjch namacaž“. Mohł ty šo

dziwacz, hdy by so t swojemu winizarzej wobrocził a kasal: „porubaj jón, shto wón semju sadžewa?” Hlaj, hiščeže we swojim powołanju stejisč a so stroweho a čerstweho czěla a ducha wješelisč, ale město džakowanja a khwalenja šlyšchi tón knjes jeno morfotanje a njespo-kojne žalosczenje; — njemóže kóždu hodžinu rěfacž: „porubaj tuteho njespokojneho, shto wón semju sadžewa?” Hiščeže masč tyč swojich a swójbu, ale město teho, so by w twojim domje prawa lubosč a prawy mēr knježil, nje-pšhestanje hara a swada; — njemóže kóždy džen wo tajkim nanje, wo tajkej maczeri rěfacž: „porubaj tuteho błasneho, shto wón semju sadžewa?” Hiščeže šu kubla, samoženje a pjenješ w twojich ručach a móžesč je wudawacz, kaž so tebi spodoba, ale ty myšlisč jeno na šebje šameho, nje-štarasč so nihdy wo šhudnych, w nušach a šhorosčach steja-zyč šobucžlowjekow; mohł ty so džiwacz, by-li tón knjes prajil: „porubaj tuteho štupeho a nahrabneho čłowjeka, shto wón semju sadžewa?” A shtož je najwjetšcha hnada: hiščeže móžesč Bože šłowo šlyšhecž, hiščeže požohno-wanje jeho sakramentow wužiwacz, ale wscho je pola tebje podarmo a žadny wužitk tajteje hnady so w twojim ži-wjenju njepořaze; — praj, je njeprawdoscž, hdyž potom rěka: „porubaj jeho, kiž je takle wscheje hnady a lubosče njehódnj, shto wón semju sadžewa?”

A tola móže tež tebi hiščeže pomhane byčž. Tehodla

3. Redžbuj, shto móže cži pomhacž!

Hižom je knjes pšchikasal: „porubaj jón!“, dha hiščeže šmilny winizar ja šigowž šastupuje: „knježe, woštaj jón hiščeže to lěto, hacž jón wobkopam a pohnoju, hdy by wón chyzł plody pšchinjesčž; je-li so njepšchinješe, dha potom jón porubam!”

O ty hnadny a šmilny winizarjo, mój Šbóžniko a Wumožniko, kaš derje tola š nami mēnisč! Wulki wyschšchi mēšniko, tebi je žel našcheje šlabosče! Tak někotry lud a dom by hižom šhubjeny do wscheje wěcznosče byl, njeby ty w šwojej njemurjekniwej lubosčzi ja njón prošyl: „Knježe, woštaj jón hiščeže to lěto!” — Jeno hiščeže jene lěto, krotki čaš, ale tola hiščeže dospolnje dosčž čaša, w kotrymž chze twój Šbóžnik dželacz a so prózowacz wo tvojju dušchu; chze ju wobkopacz, shtož wschat husto dosčž čěl-neho čłowjeka boli, a se žiwymi mozami šwojeho šłowa ju pohnojicž, hacž nochyzla tola hiščeže plody wěry a lubosče pšchinjesčž. Jeno hiščeže jene lěto, — haj, wěsch dha ty, mój pšhecželo, š zyla, hacž twój hnadny čaš hiščeže tak dolho traje? Kaš bórny budže tež tutón twój hnadny čaš nimo, tehodla fedžbuj, shto móže cži pomhacž, wukup šebi šwěru čaš, so njeby jemu dał podarmo šańcž! Daj so wot šwojeho njebjeskeho winizarja wobnowicž, so mohł ty junu jako plódnj šigowž bohate a dobre plody na wěcznyč žnjach šwojemu Bohu pšchinjesčž.

Š nicžim njem'žu hnadu dostacž
Pšched Bohom hacž š Jesuškom;
Pšchi nim budu wěcznje wostacz,
Wón mi pomha š čerčpenjom;
Ty šy wschat tu najwyschšchu prawdosčž mi dobył,
Hdyž na šchižu we šmjerczi ša mnje šy pobyl;
Tak šuknju tej' šbóžnosče woblekł mje šy,
We kotrejž my t šbóžnosčzi hotowi šmy.

Šamjen.

R. we W.

Oktober ma pšchimjeno „winowž.“ W tutym mēšazu wino došrawi, šitki so šberaju a šorna wutłóčža, so bychu ludžom štrowy a šłódnj napoj dawake. Wino je drje bóle polońšchi plód. W čzoplych krajach žyle hinajšche šitki narostu hacž pola naš, kaž wschat tež š biblije wěny, so šu israelszy wobhonjerjo juny šicž š šanaan-a na šiju do lěhwa nješli, tak wulka a čzežka bēšche. Ale tež pola naš so wino, kiž na polońšchej abo rańšchej muri twa-rjenja roscže, derje dosčž radži, a mladži a štari dadža šebi šłódkte winowe šitki derje šešłodžicž. Tež dawa winowy pjeńk, kiž so hacž t tšēšche horje plecže, žytemu domštemu rjany žiwny napohlad. Š polońym prawom je nam tež wino drohe a wažne. Biblia husto na njo špomina. Hdyž chze krašnosčž polońeho mēra wo-piřacz, praji Micha, so budže kóždy w šraelu š mērom pod šwo-jim šigowžom a winowym pjeńkom bydlicž. Wošebje špomina šhrystuš šam na wino. Na kwašu w šana je wón wodu do wina pšchewobrocžil, Bože šralestwo paš mjenuje winizu, do šotrejež so dželaczeryjo wołaju. A kaš wyšoko je wino š tym pošbēhnjene, so šhrystuš pšchi Božim wotšafanju šam šwoju krej do njeho šije! Žanemu pobožnemu Šserbej tež wěšče šhrystušowe šłowo njelšate njeje: Ša šym tón winowy pjeńk, wy šcže te hałošy; šchtóž wostanje we mni a ja w nim, tón pšchinješe wjele ploda. Šchtóž we mni njewostanje, tón budže přecž čžišjenty jako hałosa a wu-šthnje. Na tele rjane šłowo njech čže twój winowy pjeńk wschēdnje dopomina. To je štoro najrjeńšchi napohlad: polońa podychnjena módra abo bēka šicž, kiž na hałošy wiřajo so pod šicžom blyšchēzi. Šajka šicž masč tež ty byčž, a te šorna šu twoje dobre počinki. Wěšče so tež ludžo na čłowjeka nahladacz njemóža, šotrehož mnohe počinki debja: lubosčž, wješelosčž, mēr, čžichosčž, ščērpli-wosčž atd. Ale na šotrej hałošy namafasč šicž? Na tej, kiž je njefranjena š winowym pjeńkom šromadu šrosčžena. A jeno tež tón čłowjek šmēje dobre počinki, kiž so pšches wěru šhrystuša twjerdže džerči. šhrystušowa móž do njeho ššhadža a šajke krašne plody w nim twori. Duž mamy so tež t njemu džeržecž. Ty wěsch, shto so š wotřejšjenej hałošy štanje. A hdy by najčerst-wišcha byla a wjele puplow mēla, wona wušthnje a ju špala. Šaš so temu dže, kiž so wot šhrystuša wotdželi, do njeho njewěri, t njemu so njemodli, po jeho šnamjenju njecžini. Njetřebasč daloko šicž, dosčž šajlich nadeńdžesč. Šchto šu cži, kiž š nahrab-nosčžu šwoje dny pšhecžinjeju, bližšcheho rudža, tež hrosne, nje-póčezitwe žiwjenje wjedu, šwjatny džēń wotšwjecžuja? Wotřejšane hałošy, kiž so na wěczny woheń šušcha. Duž njech je nam wino-wy pjeńk pšchi našchim twarjenju wschēdne napominanje, so bychmy so šhrystuša džerželi.

Š winowym pjeńkom móžesč lohko žyłu murju wobczahnyčž; třebasč jeno wjazy hałosow do šemje položicž. Šaš dyrbi šhrystuš tež w pohansčich krajinach, wokoło žyčje šemje jako tón prawy winowy pjeńk roscž, a pohanjjo dyrbja na nim hałošy byčž. Wššionstwo so prózuje, tutón pjeńk wot naš tež t nim pšhecžadžecž. Šod-pjerajmy jo šwěru! Šola njech noš winowy pjeńk pšchi našchim domje hiščeže na jene dopomina. Nēchtóžkuli je teho wošebje jara potrebnj. Širach pišche: Wino wotšchewja čłowjেকেj žiwjenje, hdyž so š rjadam pije. Še-li so paš jeho wjele pijesč, pšchinješe wono wutrobnu žaloscž. Šjanoščž čžini hłupeho błasna hiščeže wjele hłupišcheho. A Šalomon w pšchikłowach praji: Šdže je bolosčž, hdyž je šrudnosčž, hdyž je šwada, hdyž je ššóržba, hdyž šu rany bjes winy, hdyž štej čžerwjenej woczi? Šdžež pola wina šedža a so ššromadža wupicž, šchtož je nalate. A tehodla na-pomina šwj. Šawol: Njemopičže so wina, š šotrehož njelšobne wafšhne pšchindže, ale budžeče poloń ducha. Šchtož je paš wo winje piřane, placzži tež wo piwje a palenzu. Hdyž tehodla šwój

winowu pjeńt widzišch, njech cze wón na te schpruchi dopomina,
a wimi febi i nich, schtož runje ty trjebasch; pschetož sa tebje fu
wone pišane.

Kř. w H.

Khrystuž, našch winowu.

Našch winowu pjeńt Khrystuž je —
Njech hałosa hym płódna;
Wón je to prawe žiwjenje,
Mi druha móž je schłódna.

Sa hižom w šwjatej křćenizy
Buch do Khrystuža schčěpjeny,
Duž we nim sawostawam.

Wón płódži, haji, czišči mje,
Mi dary Duchu dawa;
Mje křčewja mozy njebjeske
A šylui wěra prawa.

S tym runam ja šo hałošy,
Kiž debja mnohe wupłody
Mi i šbožu, Bohu i czešči.

Sdyž na mój hrěch Bóh šurami
A jeho hněw mje žaha,
Dha winowu šwój schit dawa mi,
Mje i liščom kryje swaha.
Haj, w křłódku Khrysta šašlužby
Ššym kryty, derje šthowany,
Duž njech šo jeho džeržu.

Ššym w žiwěj wěrije duchownje
Sa i Khrystom šjednocženy,
Dha wón tež we mni wostanje,
So — takle wobhnadženy —
Ššym na nim płódna hałosa,
Kiž Bože špodobanje ma
A šwojim bratram šluži.

Duž prošchu, Boži winowu,
So njeiššym hałša šucha;
Njech twoje mozy žolmja šo
Mi do mojeho ducha;
Ach, šatorjeń pschez hłubšcho mje
Psches twoju hnadu do šebje,
Dha czerstwe płody nješu!

K. A. Fiedleř.

Kermuscha.

Do czaša kermuschow šmy šašo štupili. Kermuschny džej
dawa žykej wošadže žyłe hinajšchi napohlad. Dom je šo wurjedžil,
na dworje je wšcho do bofa šestajane, jako by šo tam ničžo wjazy
džělacž njetrjebašo. W domje šo lěpsche jědže, šwjedžeńske jědže
pschihotuja. Lěpscha drašta šo i šhamora šwucžaha a džěcži a štari
šo šwjedžeńšy šdraščeni. So by domjazny wješele dokonjane
byšo, pschindu šnacži, kiž šu něščto hodžinkow hoščžo kermuschneho
domu. We wjetšich wšach je tež hiščče druhe sawješelenje.
Krona wšeho šradowanja pať tež njepobrachuje. Šbóndželu, hđžež
hewaf ludžo je šwojim džělawym gratom na polo du, witaju a
pschewodžuja jich šwonu do Božeho doma na kemschenje, šo by tež
dušcha šwoje wošchewjenje měła.

Alle cžomu dha to wšcho? Ščto dha je šo něhdy štašo, šo
ma tajki džělawy džej sa šwjedžeń bhež? Wošadžina žyrtej bu

něhdy dotwarjena a na tym dnju pošwjećžena. Šrěnje přėdowanje
šo w njej džeržesche, přėni křėrlusč šo w njej špėwasche, přėnje
džěcžo bu w njej wušchčžene, přėnje proštwy i njej i Bohu štu-
pachu kaž šad šabeloweho wopora. To je dołho, šo šo to šta.
Žyłe narody twojich wótzow šu mješ tym w twojej wošadže šo
narodžile, žiwe byše a wumrjele; wjazy hačž junu je šo žyrtej mješ
tym wotpalila a mějesche šo šašo natwaricž; něšotry duchowny je na
šlėtku štupil a šwoje přėnje a tež šłóncžnje šwoje pošlednje přė-
dowanje džeržaf — ale dopomnjenje na dotwarjenje wošadžineje
žyrtwje, kermuscha, tu hiščče je. Wona je kaž luby hóščž štarich
cžafow, kiž šbžde lėto junu i wěštosčžu i wšchēm pschidžže, a to
niž i prošnymaj rukomaj. Sa wšchēm ma wona něščto wobšbo-
žazeho a šwješelazeho, sa džěcži šwontne wješele, sa dorosčženyč
wotpocžink wot džěla a přėdowanja, sa štarich pať šlubjenje wěcž-
neho wotpocžinka pola Boha.

Kermuschny šwjedžeń nam pať tež šbžde lėto i nowa psched
wocži štaja, šelko mamy šo šwojej křčesčžijanskej, wot Khrystuža
šakoženej žyrtwi džakowacž. Wona cžini niž jeno něščto našchich
dnjom, ale našche žyłe žiwjenje šbožowne; wona je nam tu prawu
šwjedžeńsku jědž, Bože šłowo, pschijesčla, tu prawu šwjedžeń-
sku draštu, draštu Khrystušoweje prawdoščže; wona na
do praweho šwjedžeńšeho doma wodži, do njebjeskeho Božeho
doma, šo bychmy tam wěcžny měr namafali. Duž pať dyrbi nam
tež kermuschny šwjedžeń džakny šwjedžeń bhež. Te šle ptaki, kiž
wšchudžom tam lėtaju, hđžež šo šorno šhje, wšchaf tež na kermuschach
njepobrachuja! Ššhje šo tola tež tehdy Bože šłowo. Duž čhjedža
wone jo šelberacž. Tyč mamy šo hladacž.

Ššchi tym pať mamy šo tež tyč dopomnicž, kotřiž kermuschow
nimaju, wbohich pohanow, a šo wo to štaracž, šo bychu tež woni
do šwojich wšow šwój Boži dom dostali, kiž by do jich žiwjenja
šbože, do jich šmjercže trošcht a do jich wěcžnosčže šbožnosčž
pschijesčl.

W Božim domje.

Twoja žyrtej wušwjećžena,
Božo, křčew mi wutrobu;
We njej i czeščči twojoh' mjena
W šbždym cžafu špėwacž čžu.
Twoju blisłosčž čžuju tudy
Móžnje w šwojej wutrobje,
Štupju-li ja hrěšnik křudny
S pokornosčžu psched tebje.

Šow ja widžu šbože šwoje,
S kotrymž ty mje wobhnadžesč:
„Ty mój Wótz, ja džěcžo twoje“ —
Takle ty mje lubjesč!
Duž ja štrach a bojosčž nimam,
Šima horjo wutrobu:
Ša šo tebje, Šhžo, pschimam,
Šako džěcžo i nanej du.

Šow ty na paštwje mje wodžišch
W honach ewangeliya,
Do dušche mi manna płódžišch,
So šym pošny křwalenja;
Pschetož junu šłowo Bože,
Šdyž šo mój bėh dopjelni,
S Khrysta hnadu wěcžne šbože
Mojej dušchi wotewri!

K. A. Fiedleř.

Šmilnošč.

Šwajate pišmo je polne napominanjow k šmilnošč. Wošebje je našch Šnjes a Šbóžnik husto hnujaze šłowa rěčal, so by k šmilnošči wabil. Hdyž nam wopišuje, kať je samariski pucžował šmilny byl, abo hdyž nam praji, so chze šo wón něhdy na šudnym dnju praschecz, hacž je něchtó hłódných našycžował, nahich wodžewal a k jatym pohładať, abo hdyž wón na Wótza šameho pokasuje a rjeknje: budžcže šmilni, jaťo tež wašch Wótz w njebjech šmilny je, dha šu tola wšchě tute šłowa kať hamor, kiž nam šmilnošč do wutrobny cžerja.

Hłaj, psched krótkim džěšche bohatty muž te mšchi. Wón chžyšche šo tam tež ras pokasacz, so bychu ludžo widželi, so šo Boha boji. Hdyž k žyrkwinych durjom wustupi, schlicžku wuhlada, do kotrejež mějesche šo sa wošadžinych šhudnych šładowacz. A hłaj, wón šo na boť winy a bórbotasche, so to wěcžne prošcherštwu jemu nihdže pokoj njewostaji. Domoj pschischedschi, tam prošcherja wuhlada, kiž wo maľy dar prošchesche. Š wótrými šłowami šo do njeho da, so wobohi w šłoku k dwora bžěšche. Wjecžor se šuřodneje wšy wotpaleny pschidžje, kiž tež wo maľu podpjeru prošchesche, a wón jeho k durjemi won pakasa a rjekny: „Da šebi wot nikoho ničžo nježadam, duž tež nikomu ničžo dacž njetrjebam.“ Tón muž njebě wjazy bohabojošny; pschetož wón je šwojemu bližšchemu šmilnošč wotežahnyť, a hdyž we šwjatym pišmje rěka: Bohabojošč je wšchitkim wězam wužitna a ma šlubjenje něcžišcheho a pschichodneho žiwjenja, dha tajki muž pschichodne žiwjenje t. r. šbóžnošč šlubjenu nima. Šchtóž praji, so je nan, a šo tež tať mjenuje a nětko šo wón sa blido šydnje a da šebi derje šłodžicž; hdyž pak jene jeho džěcži k blidu pschistupi, dha je wón prjecž honi a jemu ničžo njeda, so dyrbi hłódnje k boťa stejó pschihładowacz: dha tajkemu džěcži dolho wjazy nan rěkaťe njebychu a wšchnošč by tajkeho cžłowjeka do džěłacžernje tykla.

Alle šměmy šnano my šami šo na wšyoki šłok šydnječ a na tajkeho nana se šazpiwanjom hładacz a prajicž, so tajke něšchto nam tola ženje móžne bylo njeby? Hłaj, šło wošło teby šu hubjeni, šhudži a šabludženi, njewěrjazy, palenzpicžy a šhori a wonkach pohanjo — a ty šedžišch we šwojim domje a dawajch šebi šłodžicž a njespominajch na hubjenštwu tamnych, šabywšchi, so by sa nich něšchto měť. Niz tať; my nochžemy šwojemu bližšchemu šmilnošč wotežahnyť, so njebychmy bohabojošč wopuschžili. Šo budže žohnowanje sa wšchěch, kiž šu našcheje šmilnoščje potrebni. Šim budže, kať štwjelzu, na kotrež je po dolhej šuchocže šašo rjanj mily deschecz pschishol. Wokšewjenu a pošylnjenu šběhnu tež woni šašo wješeli šwoju hłowu a pschimnu šo noweje nadžije — psches tvojju pomoz. Šo pak budže tež derje sa teby. Mly šmy wšchitžy na pucžu k rowu a k šudnemu šłokej Šhryštušowemu. Na tutym pucžu šo nam najprjedy jene po druhim pschida, kať tež w nalěcžu na šchtomje k šbóžnym dnjom něšchto wjazy widžišch. Alle kať pschi bliženju našymy se šchto ma pschezo jene po druhim šwotpada, tať tež naš po něčžim jene po druhim wopuschžicž: šrowošč, wješele, našche mozy, našchi šnacži atd. Šene pak naš nješmě wopuschžicž, to dyrbi wostacz: bohabojošč. Š draštu bohabojoščje tež lodojte wětry šmjerče a šudneho dnja pschětrajemy. Duž stejmy w bohabojošči, kotraž šo šjewi w šmilnošči!

Poklednje nicže.

W lěcže 1846 bydlešche na jenej tnych maľyčch šchottiškich šupow šhuda wudowa se šwojim šynom. Dolež běšchaj jara potrebnej, by tón šyn, Šonald k mjenom, jeja k ptacžich hněšdom, kiž běchu we wšyokich šłach, wuběral a pschedawal.

Ras bě šo tež na šylnym powjasu k wšyokeje šłaty dele

puschecžik. Něšchto šłow šłopow pod nim morjo šchumjesche, a horkach towaršchojo jeho powjas džeržachu. Šako wón nětko hněšdo wuhlada a k ruku do njeho pschimasche, lětachu wošło njeho te šylnje móršte ptaki a do njeho halachu, so bychu šwoje hněšdo šchitowale. Šo by je wot šo šescherik, šo Šonald se šwojim nožom do nich šahanjesche. Alle měšto ptakow wón do powjasa trjechi a tať jeno ja nělotre nicže wysche štrachneje hłubiny wišasche. Šyštrnje wobohi hólž šašchitny a jeho towaršchojo jeho wobhladnivy horje cžahnu. Ššamo wot šo šo Šonaldej wocži šačinišchtej. Šena nicž po drugej šo torha; cžim wysche jeho cžahnu, cžim cžěšchi je powjas. Šašo šo jena nicž rostorhne, ale w tutym wotomifnjenju pschimnje jeho šylna ruka towaršcha a jeho na šłaku šezehnje. Šonald bě wumóženy.

Š šbóžnym dnjom šo jena nicž našcheho žiwjenja rostorhne; šłoncžnje tež ta pošlednja. Š hładaj, luby cžitarjo, so prjedy tu ruku pschimnjesh, kiž cže šłazenju wutorhne — ruku šwojeho Šbóžnika!

Wšhelake k bliska a k daloka.

— Ššrjedny, 8. oktobra, hdyž šměje šo popoľdnju w 3 hodžinach dióžesanska šhromadžina w Budyšchinje, budže dopoľdnja w 10 hodž. našymška šhromadžina šerbskeje duchownškeje konferenzy w šerbskim domje.

— W pruskim ministeriju je šo pschehlad wo wučerjach šestajak, kotrnyž to šrudne šnamjo pokasuje, so je wučerške pomokanje w Šruskej pschepjeljene, tať šo štaršchim wjazy radžicž njeje, šwojich šynow na seminar pošłacz. W Šruskej je w tu šhwilu 1000 wučerjom, kotřiž na šastojništwu cžakaju. Licžba tnych na šastojništwu cžalaznych wučerškow wučžini 1100. Š prawom wšchaf šo w našch šerbskej pruskaj Šužizy na to škorži, so našche šerbske šchule šerbskich wučerjom nimaju, so je šo tola na pschihotowarňi we Woje-rezach došč Ššerbow na wučerške pomokanje pschihotowalo. Šo pak njeje wina wyschnoščje, kotraž rad šerbskim šchulam šerbskich wučerjom dawa. Šona pak ani njewě, hdyž tucži mladži wučerjo na seminarach šwoje pruhowanje cžinja, šchto šu Ššerbja, hdyž woni to šami nješjewja. Šchulške wošady pak dyrbja šame wo šerbskeho wučerja pošyč a k dobom tnych mjenowacz, kotřiž šu šerbszy wučerjo pschi němškich šchulach; potom šo wěcže po móžnošči ich žadanje dopjelni.

— Wo šrudnej šmjerči w jentym domje psche šo k Barta: Šam štaj mandželšak sa nělotre hodžiny na jedny džěť wumrjekoj. Mandželški, ratať a prjedawšchi hrodowny šlužobnik wumrje rano na krejpluwanje a jeho mandželška, kotraž běšche nimale w tej šamej starobje — wonaj štaj 48 lěť staraj, wumrje wjecžor w 6 hodžinach, hdyž běšche ju Woža rucžka šajala.

— Šrěnja šaška žyrkej w němškej rańšchaj Šfrizy je šo natwarila. Šašyž krajenjo šu šebi wošadu šažžili w Šendorfje pschi Ššerunje a šaške ewangelsko-lutherške konsistorštwu je sa šrěnjeho duchowneho k. duchowneho Ššetera poštajilo. Šłown duchowny je 27. septembra wot Šarselle do Šfriki wotjěť. W Šendorfje šteji hižom mašibna, k kamjenjom natwarjena žyrkej. Šara tam hišchče njeje. Ššchedšyda šašyhlenišchcža, wšchł Šeno, chze sa šararja natšwilnje šhěžu k wobhđenju dacž. Šatwarjenje šary ma po tamnišchim wašchnju wošada šama do rukow wšacz.

„Šombaj Šób“ njeje jenož pola šnyšow duchownych, ale tež we wšchěch pschedawarňjach „Ššerb. Šłowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacz. Na šchtwórcžlěta płacži wón 40 pj., jenotliwe cžišł šo sa 4 pj. pschedawaju.